

Anotace

Práce shrnuje a kriticky analyzuje diskusi o pastoračních aspektech křtu, která probíhá v německém jazykovém prostoru od sedmdesátých let minulého století. Konstatuje, že křest je zbavován svého úzce christologicko-sakramentálního určení a je traktován především jako kazuálie. Biografické a rituálně-teoretické koncepce kazuálií připisují těmto aktům samostatným teologický význam, který nelze odvodit z Kristova pověření zvěstovat evangelium, ale má spíš kořeny ve zbožnosti orientované na životní cyklus jednotlivce a rodiny. Kazuálie jsou proto chápány jako pastorační doprovázení člověka v jeho zlomové (a tedy krizové) životní etapě, které má zprostředkovat emocionální a kognitivní stabilizaci a pomáhat při znovuuštění rozkolísané identity. Křestní praxe má v této perspektivě vycházet z ambivalentních zkušeností rodičů a poskytovat jim odpovídající náboženskou intervenci. Tradiční teologické obsahy křtu jsou přitom do značné míry eliminovány s odvoláním na situaci distancovaných křesťanů, kteří se těmto obsahům odcizili.

Klíčová slova

Křest, pastorační péče, kazuálie, rituál, lidová církev